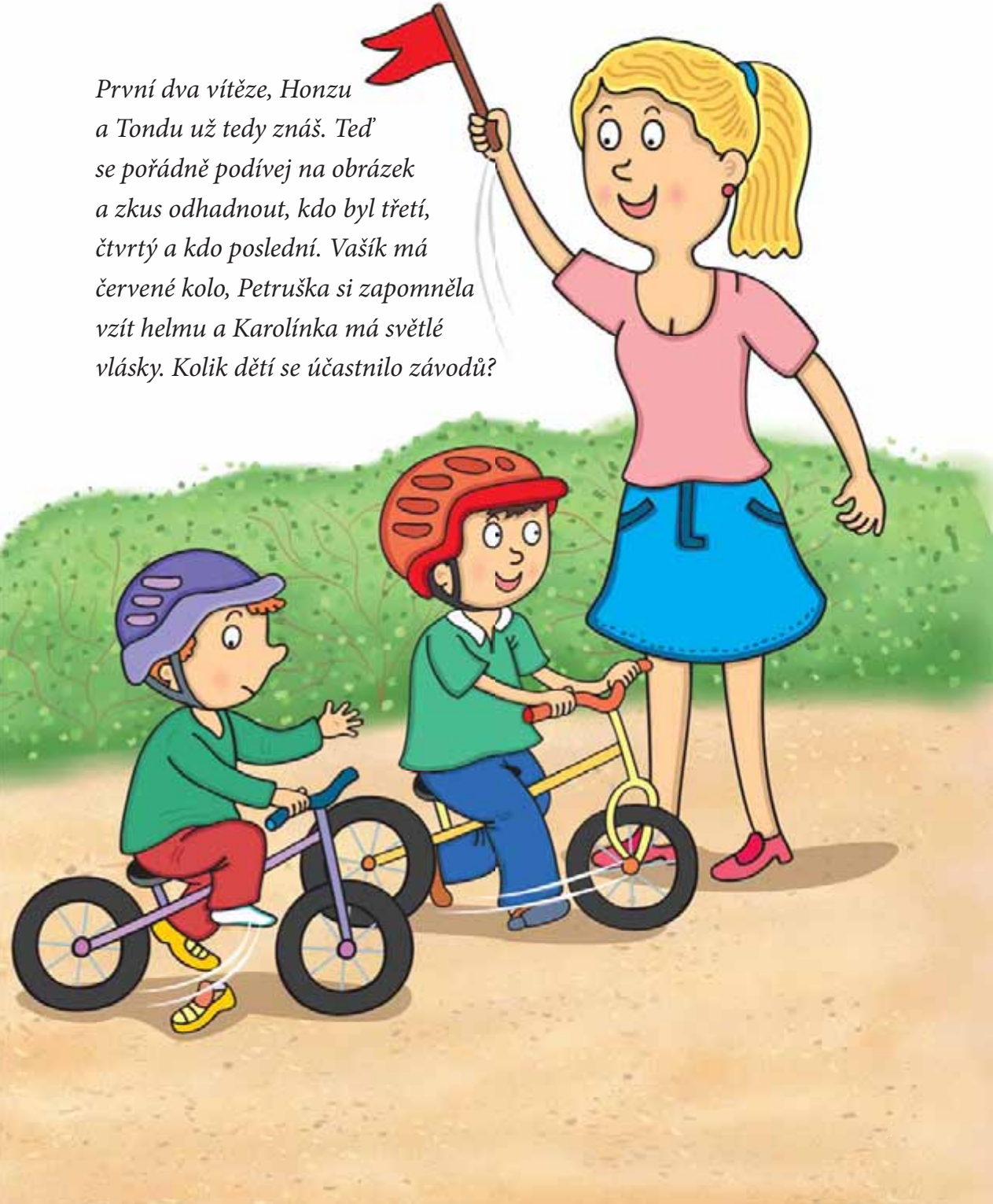
To budete čubrněl!

Dnes přišel Honzík ze školky plný zážitků. Očka mu jen zářila. S nadšením nám vyprávěl, co všechno ve školce dělali. Domů se hnal tak zběsile, že jsme mu s maminkou skoro nestačily. Cestou nám líčil své vítězství v závodech odrážedel a hrdě nám ukazoval diplom, na kterém bylo napsáno: Honzíkovi za první místo.

Samozřejmě byl na diplom patřičně pyšný. Určitě si ho vystaví v pokojíčku a každý den se na něj bude obdivně koukat. Vyhrál sice jenom o fous, ale i tak je to borec. Celou dobu to vypadalo, že vyhraje Tonda – jeho největší kámoš. Jenže Tondovi se před cílem vyzula bota, a tak skončil až druhý.

První dva vítěze, Honzu a Tondu už tedy znáš. Teď se pořádně podívej na obrázek a zkus odhadnout, kdo byl třetí, čtvrtý a kdo poslední. Vašík má červené kolo, Petruška si zapomněla vzít helmu a Karolínka má světlé vlásky. Kolik dětí se účastnilo závodů?

Ještě venku nám Honzík ukazoval, jak se před závodem procvičovali. „Nařídila nám to paní učitelka," vysvětloval. Prý to tak dělají všichni sportovci. Nejdřív klusali na místě, pak dělali dřepy a nakonec se protahovali. „Paní učitelka nám říkala," zdůrazňoval Honzík, „ať se pořádně, ale pořádně natáhneme. Myslel jsem, že se přetrhnu." Hned nám to začal ukazovat. Skutečně to vypadalo, že se každou chvíli přetrhne. Když s tím protahováním konečně přestal, tak si postěžoval, že paní učitelka to nedělala. To ho samozřejmě pěkně naštvalo a nechápavě kroutil hlavou.

Když dorazil domů, hned ve dveřích se zul. Nejdříve odkopl jednu botu a pak druhou. Nakonec ze sebe serval mikinu a nechal ji ležet uprostřed předsíně. Máma brblala, že to tady vypadá jako po výbuchu. „Honzíku, okamžitě se vrať a všechno po sobě ukliď," volala nazlobeně maminka. Ale to už Honzík neslyšel, protože byl zaneprázdněný přípravou „NĚČEHO", z čeho nám prý polezou oči z důlků. S obrovským nadšením nás ujišťoval, jak to bude skvělé, a z pokojíku na nás halekal: „TO BUDETE ČUBRNĚT!"

Zkus najít všechny Honzíkovy pohozené věci – svetr, batoh, boty a čepici.

Jsem opravdu zvědavá, čím nás překvapí. No a protože jsem jeho úžasná sestřička, tak za něj ten nepořádek v předsíni uklidím. A kdyby ti to nevadilo, tak mi můžeš trošku pomoct – co říkáš?

Teď na mě Honza volá z obýváku: „Haničko, sluníčko, pojď mi pomoct.“ Dokonce mi řekl sluníčko a tím mě opravdu dostal. On prostě ví, jak na mě. Běžím tedy za ním do obýváku. Tam mi rukama naznačuje, že mám přijít blíž a pak mi do ucha po-ti-chou-čku, ale opravdu po-ti-chou-čku šeptá „Přines židle.“ No, moc jsem tomu nerozuměla. Slyšela jsem sice správně, že chce přinést židle, ale nechápala jsem na co. Nechtěla jsem se ho ptát, protože byl hrozně zaneprázdněný. A tak jsem bez velkého přemýšlení začala odnášet židle z kuchyně do obýváku – pěkně jednu po druhé. Všechny jsem je srovnala do řady a v tom mě napadlo „Honzíku, nechystáš ty pro nás nějaké představení?“ A Honzík souhlasně přikývl, že ano. Tak teď už to konečně chápu. Musíme tedy překontrolovat, jestli jsem nachystala dost židlí.

Počítej se mnou – židle pro tebe, pro mě, pro mámu a pro tátu. To jsou celkem ..... židle. A mám nachystané .....

A to znamená, že musím přinést ještě ..... ?

To už ale Honzík volá z kuchyně „Hani, potřebuju hrnec!“ A tak utíkám do kuchyně, kde už Honza kramaří ve skříňce a vyndává jeden hrnec za druhým. Až to máma uvidí, ta bude mít radost. Žádný z hrnců se mu nezdál dost dobrý. „Ty budeš něco vařit?“ zeptala jsem se. Honzík však zavrtěl hlavou „To néé.“ Pak mi vysvětlil, že hledá největší hrnec, jaký doma máme, a zoufale žadonil, ať mu pomůžu.

Pojď, vybereme spolu pro Honzíka největší hrnec.

Teď zase pro změnu shání maminčin žlutý šátek, který nakonec našel v její komodě. Nejdřív se mu zdál trochu malý, ale protože žádný větší nenašel, tak se s ním spokojil. Pak se vrátil do kuchyně a z věšáčku sundal čtyři vařečky. Ze všech stran si je poměřoval a přemýšlel, která z nich je nejmenší. Asi bychom mu měli poradit – co říkáš?

Která vařečka je nejmenší?

Honzík vyskládal všechny rekvizity včetně diplomu za první místo na konferenční stolek. Pak se v obýváku zavřel, aby mu tam nikdo nechodil. Důrazně nám kladl na srdce, že ho v žádném případě nesmíme rušit. „Jinak nebude žádné překvápko," řekl a zabouchl za sebou dveře. Přes prosklenou výplň dveří bylo vidět, jak tam pobíhá a energicky mává máminým šátkem z jedné strany na druhou.

Taky jsme museli počkat na tátu, až se vrátí z práce, protože to úžasné „NĚCO" musí přece vidět. Hned jak táta dorazil, vykoukl Honzík zpoza otevřených dveří a mávl na nás, že můžeme.

Pak se hluboce uklonil a představil se nám jako kouzelník Alfons. Do pravé ruky uchopil vařečku a vysvětlil nám, že to je jeho kouzelnická hůlka. Oddechla jsem si, protože to vaření by taky nemuselo dobře dopadnout. Ale to už nás začal učit děsně tajné zaklínadlo: **„SIM SALA BIM"**. Několikrát jsme ho museli zopakovat, dokud neměl úplnou jistotu, že to nepopleteme. Kuba, jeho kámoš ze školky, to totiž popletl, a málem se to kouzlo nepovedlo. Všichni se pak Kubovi smáli, až se za břicho popadali.

Kuba, na rozdíl od našeho Honzíka, moc rád baští a taky je velký srandista. Když je kouzelník z toho zaklínadla zkoušel, řekl místo „sim sala bim": „Sním salám sním." Když měl Honzík pocit, že to nespleteme, vzal do rukou obrovský hrnec, aby ho všem

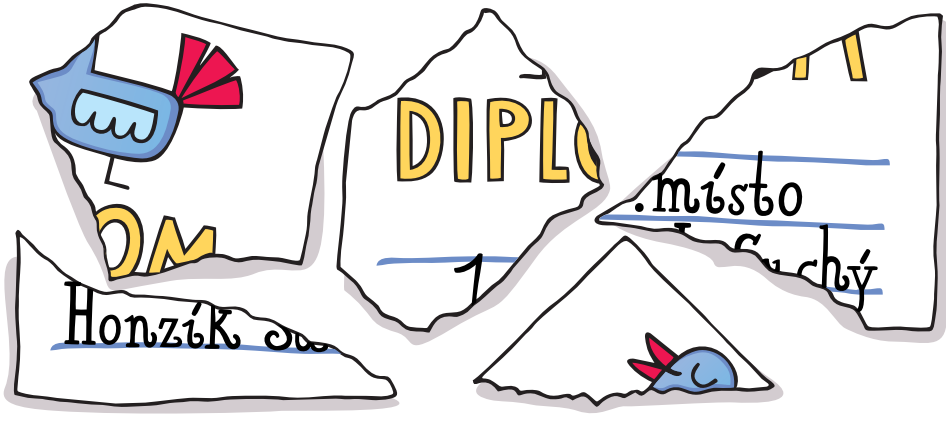
ukázal. Pak ho opět položil na stůl a upřel na nás svůj kouzelnický pohled. Zdůraznil, že teď máme dávat veliký, ale veliký pozor. Že uvidíme, co jsme ještě neviděli.

A taky že jo. Do ruky vzal svůj diplom za první místo a roztrhal ho na malinkaté kousíčky. Všem strnul úsměv na rtech. Bylo nám jasné, co asi bude následovat. Útržky diplomu vhodil do hrnce, několikrát je promíchal rukou a hrnec přikryl žlutým šátkem. Pak nám dal pokyn, abychom společně s ním opakovali kouzelné zaklínadlo „sim sala bim“. A připomněl nám, že se máme snažit, aby se to povedlo. Takže teď to bude určitě na nás. Ve školce si to zkoušeli s kouzelníkem, a tak si byl naprosto jistý, že to musí klapnout. Dvakrát máchl kouzelnickou hůlkou nad hrncem a zvedl šátek. To, co v hrnci uviděl, určitě nečekal. Chvíli tam stál jako opařený. Pak hrnec znovu přikryl a dvakrát máchnul hůlkou – teda vařečkou. Zvedl

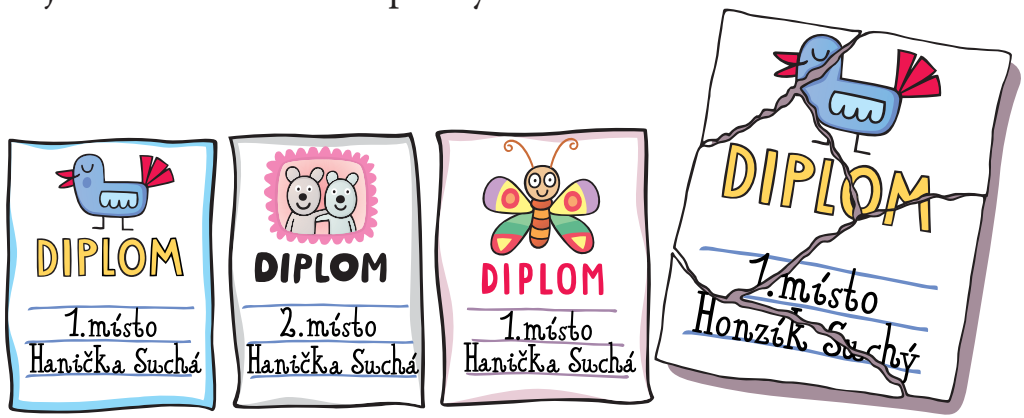
šátek a zase nic. Tak to udělal ještě jednou a to už se mu po tvářích začaly koulet slzy jako hrachy. Praštil vařečkou o zem a s pláčem odběhl do pokojíku. Máma s tátou pospíchali za ním, aby ho nějak utěšili. Samozřejmě to nebylo nic platné. Jeho chlouba – diplom za první místo byl v háji – tedy v hrnci.

Co teď? Pojď, vysypeme kousíčky diplomu na stůl a zkusíme je složit dohromady.

Asi bychom ten diplom nakonec nějak slepili, ale nevypadlo by to dobře. Je mi Honzíka moc líto. Ale počkej! Teď mě něco napadlo. Hned jsem běžela do pokojíku a ze šuplíku jsem vytáhla krabici s výkresy a jinými poklady ze školky. A představ si, že jsem v ní našla i tři diplomy.

Musíme se spolu podívat, jestli některý z nich není náhodou podobný tomu Honzíkovu.

To je paráda – jeden z nich je úplně stejný jako ten Honzíkův. Vždyť jsem taky chodila do stejné školky. Jenom na tom mém je napsáno: Haničce za nejkrásnější masku. Ale Honzík ještě neumí číst, takže se to vsákne.

Krabici s poklady jsem vrátila zpátky do šuplíku, Honzíkův roztrhaný diplom jsem pro jistotu spláchla do záchodu a svůj diplom za nejkrásnější masku jsem s pocitem geniality vložila do hrnce. To bude Honzík čubrnět. Hrnec jsem ještě přikryla máminým žlutým šátkem. A už jsem volala na Honzu, že by to měl ještě jednou zkusit. „Velcí chlapi to přece jen tak nevzdávají," halekala jsem z obýváku, abych ho správně vyhecovala. Máma s tátou se na mě nechápavě podívali, ale to už se v Honzíkovi probudila chlapská hrdost. S velikým odhodláním se vrátil do obýváku, kde popadl svou kouzelnickou hůlku. Dvakrát s ní máchnul nad hrncem a naposledy zopakoval „sim sala bim". Pak zvedl šátek a očka se mu rozzářila jako snad ještě nikdy.

Máma s tátou ani nedýchali a s napětím očekávali, co se bude dít. Honzík zalovil v hrnci a pak z něj vytáhl krásný neponičený diplom. Pyšně ho zvedl, abychom ho všichni viděli, a vítězně ho políbil. Vůbec nic nepoznal a diplom si přišpendlil na svou nástěnku v pokojíku. Teď se každému chlubí, jaký je úžasný kouzelník, a všem ukazuje můj tři roky starý diplom za nejkrásnější masku.